

Løftede hænder.

I 2. Mos.17 læser vi om Israels kamp mod Amalek på vej til løftetslandet.

Josva skulle stride på sletten og Moses tage bønnekampen på højen.

”Og det skete, når Mose opløftede sin hånd, da fik Israel overhånd, men når han lod sin hånd synke, da fik Amalek overhånd.” (vers 11)

”Men når Mose hænder blev trætte, tog de en sten og lagde under ham, og han satte sig derpå, og Aron og Hur holdt hans hænder oppe, en på den ene side og en på den anden side, og hans hænder blev stadig holdt oppe, indtil solen gik ned. Og Josva huggede Amalek og hans folk ned med skarpe sværd.

Og Herren sagde til Mose: Skriv dette til en ihukommelse i bogen.... 2. Mos.17.12-14

Hvilken undervisning om bønnens magt vi har i denne beretning. Må den inspirere os i bønnetjenesten.

Gud i himlen har gjort sig afhængig af sit folks bønner. Hvilken nåde!

Han indbyder sit folk til samarbejde for sit riges fremgang.

Tomme hænder løftet mod himmelen taler om hjælpeløshed. Og behov.

Men de løftes ikke forgæves. Guds svar er undervejs. Sejren vindes på sletten, og Guds vilje og gerning går frem – for Gud hører bøn!

Jer.33.3 ”Råb til mig, og jeg vil svare dig og jeg vil tilkendegive dig store og velforvarede ting, som du ikke ved.”

Og Jesus siger:

Joh.16.24: "Hidtil har I ikke bedt om noget i mit navn, BED, og I skal få, for at jeres glæde må blive fuldkommen."

De første kristne tog vare på bønnen som den vigtige del i tjenesten for Herren, og fremgangen udeblev ikke. Guds ord fik magt.

I bønnetjenesten kan vi alle være med. Måske er det derfor, Han undertiden tager nogle af sine til side. Han har brug for dem i den vigtigste af alle tjenester i sit rige – BØNNEN!